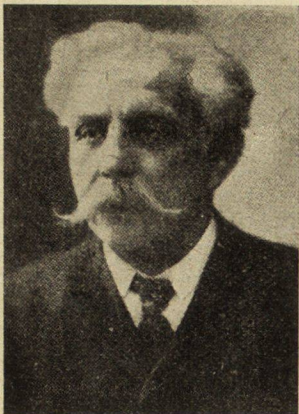

Форе, Габриелъ Юрбенъ — Fauré, Gabriel Urbain — виденъ френски компонистъ, род. 13 май 1845 въ Памьеръ (Ариѣжъ), умр. 4 ноем. 1924 въ Парижъ, ученикъ на Нидермайеровата църковно-музикална

Габриелъ Форе

школа, и на Сенъ Сансъ въ Парижъ; органистъ въ разни парижки църкви — (Нотръ-дамъ, Сенъ Оноре, Сенъ-Сюлписъ) — и капелмайсторъ на Мадлената, — 1896 професоръ по композиция въ консерваторията, 1905—20 директоръ на сжщата. Ф. принадлежи къмъ тъй нареченитъ „Франкисти“. Изхождайки отъ Вагнера, сподѣляйки направлението на Цезаръ Франкъ, той се явява като предвестникъ на хармоничния езикъ на новия вѣкъ: две десетилѣтия още преди Дебюси, той употребява такива смѣли хармонии и акордови съчетания, въ които трѣбва да се търси началото на най-новата хармония; — въ такъвъ смисълъ, Ф. се явява като единъ търсачъ на нови пѣтища, и то не само по отношение на хармоничнитъ изразни сръдства, но и по отношение на формата. Творби: сюита „Пеласъ и Мелизанда“, една симфония и симфонично скерцо — за оркестъръ; клавирио, по два клавиръ квартета

и квинтета; „Фантазия“ и „Балада“ — за пиано и оркестъръ; соната за цигулка и оркестъръ, Елегия, Романца, Серенада и др. — за виолончелъ и пиано; „Ражданието на Венера“ за соли и оркестъръ; оперитъ: „Прометей“, „Маски и бергамаски“, „Пенелопа“, оперета „Органистътъ“, и музика къмъ „Калигула“ отъ Дюма и „Шейлокъ отъ Аракуръ“; една* меса, Tantum ergo; клавирни нѣща, дуети и пѣсни.

Форкелъ, Йоханъ Николаусъ — Forkel, Johann Nikolaus — компонистъ, първия нѣмски, голѣмъ музикаленъ историкъ, род. 22 февр. 1749 въ Меедеръ, умр. 20 мартъ 1818 въ Гьотингенъ, като хористъ въ Люнебургъ — получилъ първитъ уроци по музика, а после — чрезъ самообразование — следъ като е билъ студентъ-юристъ въ Гьотингенъ, се посвещава на изучаване музикалната история, заема мѣсто на университетски музикдиректоръ, и получава титлата d-r ph. h. s. отъ сжщия университетъ. Композициитъ му се състоятъ отъ: симфонии, 1 оратория, кантати („Силата на пѣсенъта“), триа, клавирни нѣща и пѣсни. Отъ историческитъ негови трудове — най-важни сж: „Обща история на музиката (1788—1801) — 2 тома, „Обща литература на музиката“ (1792) — едно многоценно дѣло, „Музикаленъ алманахъ“ за Германия, за годинитъ 1782—84 и 1789“, „Музикално-критическа библиотека“ 1778—79, както и „Върху живота, изкуството и художественото дѣло на Йох. Себ. Бахъ“ (1802).

Форлана — име на единъ веселъ танцъ — въ $\frac{9}{8}$ или $\frac{3}{8}$ тактъ, произхождащъ отъ Фриулъ, и преминалъ въ сюитата на XVIII в. Ф-та е била танцувана твърде много въ Виена — при общественитъ балове въ началото на XVII в., а произхожда още отъ XVI в.

Форма — Подъ музикална Ф. се разбира, изобщо, нареждането на музикалнитъ теми, планътъ на тѣхното свързване и развитие презъ течение на една частъ, и сглобяването на отдѣлнитъ части въ едно цѣло, отъ което музикалното творение получава единъ характеренъ външенъ видъ. Ф-та е, следователно, едно обозначение на плана на построението и на разнитъ сръдства